מו:

ל) סוכה כג:, כ) שם כד: גיטין כא:, ג) קידושין ה., ד) סוכה תלמוך דומר ובתב דה מבד מקום. וא״ת ואימא וכתב לה כלל 👚 ורבי מאיר מעהר. וטעמא דרבי מאיר מפרש במקכת קוכהי בכולהו משום דקסבר כל מחיצה העומדת ברוח חיים אינה מחיצה: גבו' ולא גולל לקבר. כלומר אם עשאו גולל אין שם גולל חל עליו לטמא. גולל הוא כיסוי שנותנין דף על המת: ספר. וכתב לה ספר כריתות. ספר משמע קלף כדכתיבים ואני כותב על

הספר בדיו והדר קרי ליה מגילה כדכתיב (ירמיה לו) אחרי שרף [המלך] את המגילה: מניין לרבות כל דבר. שיכתוב הגט עליו: אי הוה כתיב וכתב לה כריתות בספר הוה משמע מגילה אבל השתא דכתיב ספר האי ספר ספירות דברים הוא והכי משמע וכתב לה דברי כריתות אבל לא קבע לו מקום לכותבו וממילא משמע בכל מקום שירלה יכתבנו: וכתב לה מאי דרשי ביה. כיון דספר לאו קלף משמע ממילא הא לא קבע ליה קלף ובכל דבר משמע ולמה ליה למיכתב וכתב לרבות כל דבר לכתוב ונתן לה ספר כריתות: ואינה מתגרשת בכסף. אם נתן לה כסף ואמר התגרשי בו: והיתה לאיש אחרש היינו קדושין: מה הויה בכסף. דגמרינן במסכת קידושין (דף ב.) קיחה קיחה משדה עפרון: מספר כריחות. מדכתיב כריתות סמוך לספר: לדבר הכורת בינו לבינה. שלא יטיל תנאי בגט שיקשרם יחד אלא דברי הבדלה יהו: לעולם אין זה כרימות. דהא כל ימיה קשורה בו שמחמתו היא נמנעת מלשתות יין ותנאי זה תלוי והולך לעולם ואין זה הבדלה אבל מכאן ועד שלשים יום הרי זה כריתות מיד שהרי דברי הבדלה הן לסוף שלשים יום ומותרת מיד לאיש אחר: בותבר' ולה יהו פרלות יתירות על הבנין. ואפילו הן פרצות קטנות פחותות מעשר: כל פרלה שהיא כעשר מותרת מפני שהיא כפתח. ושיהא בעומד רב עליהן: יתר מכאן אסורה. פרלה אחת אוסרת כל ההיקף אפילו כולו עומד כדמפרש בברייתה לקמן : גבו' פרוץ כעומד. כל ההיקף כולו עשוי כן: אגמריה רחמנה למשה. כדחמר בריש פירקין (דף ד.) מחילות והלכותיהן הלכה למשה מסיני: שפודין וארוכות המטה פסולין לסכך בהן לפי שכלים הן ומקבלין טומאה ומנן (סוכה דף יא.) כל דבר המקבל טומאה אין מסככין בו: ארוכות. אשפונד"ש: אם יש ריות ביניהן כמותן. למכך שם במכך כשר. אלמא פרוץ כעומד מותר דהא הכא פסול ככשר הוא ושרי וקשיא נמי הא לרב הונא: בנכנם ויולא. שיהא שפוד יכול ליכנס ולילא בריוח שבינתים דהשתא הוי ריוח טפי משיעור שפוד ואינו מלומלם: והא אפשר ללמלם. דקס"ד דהאי דקא מתרץ בנכנס ויוצא הכי קמתרץ דכל

בעבימין כמותן בנכנס ויולא הוא דאין דרך ללמלם לכך פריך והא אפשר ללמלם ולכוין שלא יהא לו ריוח יותר ואנן כמותן תנן: אמר ר' אמי. מתניתין בלא למלם אלא במעדיף ריוח יותר משיעור שפודין וכמותן דקחני כשיעור שפודין בנכנס ויולא: אם היו. שפודין נתונין שתי נותן לסכך כשר ערב דאפילו לא העדיף הריוח איכא סכך כשר טפי דכיון דנותנו ערב אי אפשר לעמוד אלא אם כן ראשו אחד מונח על השפוד מכאן וראשו אחד מונח על השפוד מכאן:

לנמנס מאי קמיבעי ליה ממה נפשך טעון קבורה שמא ינא רובו: רש"ר גרים והא אפשר לצמצם. פירוש כיון דאפשר לנמנס אית לן למימר כמותו דווקא קאמר אמר רבי אמי במעדיף כלומר מתניתין בלא למלם וכמותו דקתני ביולא ונכנס ותימה

ספר פרט אין בכלל אלא מה שבפרט ספר אין מידי אחרינא לא וי"ל ונתן בידה חזר וכלל אף על גב דלא מייתי בברייתא

אלא כללא קמא אין לחוש דכה"ג איכא בקדושין בפ"ק (ד' כא:) דקתני בברייתא אין לי אלא מרצע הסול גבי חגיגה נקט מה חגיגה דבר שחינו מקבל טומאה וגדולו מן הארץ הכל

> אע"ג דאינטריך למדרש וכתב לה לשמה תרי וכתב לה כתיבי והא דדרשינן בהמגרש (גיטין ד׳ פו.) וכתב לה ולא לה ולחברתה התם דריש מלה דוכתב דהכא: בבתיבה מתגרשת ולא ככסף.

הך דרשה לא אתיא אלא לרבא אבל לאביי נפקא ליה בפרק קמא דקדושין (ד' ה.) מסברא דאין סניגור נעשה קטיגור ומכל מקום לאביי נמי אילטריך וכתב בכתיבה מתגרשת ולה בחלילה והה לה בריש קדושין (ד' ג:) דאינה יונאה בחלינה מספר כורתה ההיא דרשה כר' יוסי הגלילי כדמשמע הכא ונקט לה משום דהויא דרשה פשוטה טפי וכן דרך הש"ם כדאשכחן בהחובל (ב"ק ד' פו.) דמייתי קרא דבנעוריה בית חביה לגבי חבלה ובריש קדושין (ד' ג:) קאמר דבהפרת נדרים הוא דכתיב ובריש פרק אחד דיני ממונות (סנהדרין ד' לד:) דריש דראיית נגעים ביום מוביום הראות בו דהיינו כאביי דפ״ק דמועד קטן (ד' ח.) ושביק דרשה דרבה דררים התם מדכתיב לי ולא לאורי י: על מנת שלא תלכי לבית אביך. תימה דהא אם מת אביה 0 לא

שאני נכנס שדך שאני לוקח מת או מכרו לאחר מיד מותר וי"ל דבית אביה קרויים כל יולאי חלליו כדכתיב בתמר (ברחשית לח) שבי חלמנה בית חביך אע"ג דקראי מוכחי שכבר מת שם 🌣: ורבי יוםי הגלילי (מ) מכרת כריתות. קשה לר"י דבגיטין בריש המגרש (ד' פג:) קאמר על רבנן דרבי אלעזר בן עזריה דכרת כריתות

חשיב תו בית אביה כדתניא בנדרים

בהשותפין (ד' מו.) קונס לביתך

לא דרשי ורבי יוסי הגלילי הוא בכלל הנהו רבנן וי"ל דהתם קאמר דלא דרשי להחיא דרשה ולא בעי למימר

פרוץ בעומר. מכאן משמע

כל דבר שיש בו רוח חיים אין עושין אותו לא דופן לסוכה ולא לחי למבוי לא פסין לביראות ולא גולל לקבר משום רבי יוסי הגלילי אמרו אף אין כותבין עליו גימי נשים מאי מעמא דרבי יוםי הגלילי [©] דתניא י ספר אין לי אלא ספר מניין לרבות כל דבר ת"ל יוכתב לה מכל מקום אם כן מה ת"ל ספר לומר לך מָה ספר דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל אף כל דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל ורבנן מי כתיב בספר ספר כתיב לספירות דברים בעלמא הוא דאתא ורבגן האי וכתב לה מאי דרשי ביה ההוא מבעי ליה מבכתיבה מתגרשת ואינה מתגרשת בכסף סלקא דעתך אמינא הואיל ואיתקש יציאה להויה מה הויה בכסף אף יציאה בכסף קמ"ל ור' יוםי הגלילי האי סברא מנא ליה נפקא ליה מספר כריתות ספר כורתה ואין דבר אחר כורתה ורבגן האי ספר כריתות מִיבעי ליה לדבר י הכורת בינו לבינה י לכדתניא ד הרי זה גיפך על מנת שלא תשתי יין העל מנת שלא תלכי לבית אביך לעולם אין זה כריתות כל שלשים יום הרי זה בריתות ורבי יוםי הגלילי נפקא ליה מכרת כַריתות ורבגן כרת כריתות לא דרשי: בתני' שיירא שחנתה בבקעה והקיפוה כלי בהמה מטלטלין בתוכה ובלבד שיהא גדר גבוה עשרה מפחים ולא יהו פירצות יתרות על הבנין יכל פירצה שהיא כעשר אמות מותרת מפני שהיא כפתח יתר מכאן אסור: גמ' איתמר יי פרוץ כעומד רב פפא אמר י מותר רב הונא בריה דרב יהושע אמר אסור רב פפא אמר מותר הכי אגמריה רחמנא למשה לא תפרוץ רובה רב הונא בריה דרב יהושע אמר אסור הכי אגמריה רחמנא למשה גדור רובה תנז ולא יהו פירצות יתרות על הבנין הא כבנין מותר לא תימא הא כבנין מותר אלא אימא אם בנין יתר על הפירצה מותר אבל כבנין מאי אסור אי הכי ליתני לא יהו פירצות כבנין קשיא ת"ש י המקרה סוכתו בשפודין או בארוכות הממה אם יש ריוח ביניהן כמותן כשירה הכא במאי עסקינן כשנכנם ויוצא והא אפשר לצמצם אמר רבי אמי במעדיף רבא אמר ' אם היו נתונין ערב נותנו שתי שתי נותנו ערב ת"ש שיירא שחנתה בבקעה והקיפוה בגמלין באוכפות

ור' מאיר ממהר א וכותבין עליו גימי נשים ור'

יוםי הגלילי פוםל: גב" 6 'תניא ר' מאיר אומר

והסירא מנין ת"ל ולקחת כל דבר הנקח ביד ומשמע בתר הכי דמכלל ופרט וכלל דריש דקאמר ונתת באזנו חזר וכלל: מה מפר דבר שאין בו רוח חיים. בפ׳ בכל מערבין . (לקמן ד' כז:) גבי מעשר שני [בבקר ובלאן] נקט לד של פרי מפרי וגדולי קרקע ובפרק קמא דסוכה (ד' יא:)

לפי מה שדומה לחכמים: ורבנן האי וכתב לה מאי עבדי.

דלא דרשי ליה כלל:

דחפשר ללמלם כדפירש׳ לעיל י ומפרק שני דחולין (ד׳ לח:) דמוקי קרא דתחת אמו פרט ליתום זה פירש למיתה וזה פירש לחיים ואם אי אפשר לנמנם אמאי אינטריך למעוטי מספיקא הייתי אוסר דילמא מתה אמו והדר ילדתו והוה ליה יוצא דופן אין לדקדק דשבקינן לקרא דדחיק ואינטריך לשאם יבא אליהו ויאמר ויש להביא ראיה מפרק בהמה המקשה (חולין דף ע.) גבי בעיא דהלכו באיברים אחר הרוב דמוקי לה כגון שילא חליו ברוב אבר ואם אי אפשר

צו א מיי' פ"ד מהלכות גירושין הלכה ג סמג עשין ג טור שו"ע אה"ע סי

עטין י טור עו ע מוז ע טי קכד סעיף ב: צה ב ג מיי' פ"א שם הלכה ל וג סמג שם:

נון א פתוג שם. צמ ד ה מיי שם פ"ח הלכה [י] יא ויב סמג שם טוש"ע אה"ע סי׳ קמג סעיף כ וכה: כ ו ז מיי פט"ו מהל' שבת

הלכה טו טוש"ע א"ח סי מהלכות סוכה הלכה טז סמג עשין מג טוש"ע א"ח ס" תרלא סעיף ח:

תורה אור השלם

 בִּי יִקַּח אִישׁ אִשְּׁה וּבְעֶלָה וְהָיָה אִם לֹא תִמְצְא חן בעיניו כי מצא בה ערות וֹנְתֵן בְּצִירָה וְשִׁלְחָה מִבֵּיתוֹ: דָּבָר וְכָתַב לָה סֵפֶּר בְּרִיתֻת תוֹ בְּצֵירָי בִּי לְּבָּא בְּח צִּוֹ זְתֹּ דברים כד א

לעזי רש"י

אישפונד"ש. לבזבזים, קרשים (שבשפת המיטה)

רבינו חננאל

א"ל רב הונא וליסמוך מר אדיקלא, א"ל וכי סמכינן עליה מאתמול. מכלל דאילו סמכינז עליה הוה לחי. לימא אביי ורבא בדלא סמך עליה מאיתמול פליגי. ודחינן לה דההוא ברקא חלילה. פירוש בנין כמו תא, ומפורש בהמוכר את הבית, דהוה בדבי רב הונא על פי המבוי וחלקו בו אביי ורבא כל שנותם. בכל עושין לחיים בר׳. תניא היה ר׳ מאיר אומר כל דבר שיש בו רוח חיים אין עושין אותו לא דופן לסוכה ולא לחי למבוי ולא פסין לביראות כו׳. משום ר׳ יוסי הגלילי אמרו אף אין כותבין עליו גיטי נשים. דתניא ספר אין לי אלא ספר מניין לרבות כל דבר ת״ל וכתב לה כו׳. מתני׳, שיירה פרוץ כעומד רב פפא אמר מותר הכי אגמריה רחנא למשה לא תפרוץ רובה. רב הונא בריה דרב יהושע אמר אסור. הכי אגמריה רחמנא אסח, חכי אגמו חדרות המל למשה גדור רובה. ודייקינן מדקתני במתני׳ לא יהו פרוצות יתירות על הבינין, ולא קתני לא יהו פרוצות כבינין. ש"מ פרוץ כבנין שרי כרב פפא. ת״ש המקרה המיטה אם יש ריוח ביניהן כמותן כשרה. ש"מ פרוץ כעומד שרי. ודחינן מאי כמותן כמלא נכנס ויוצא שהוא יתר כמעט. ואקשינן^{ל)} והא אי אפשר לצמצם כלומר אם תרחיב ובונכנס ויוצא כשאתה נותז [ב] כניהן נמצאת אתה הפסל ביניהן נמצאת אתה דוחק באחר. ושנינן במעדיף כדי שלא יבואו לידי דוחק. . רבא אמר מניח כדי שיעוו נכנס ויוצא וממלאהו מסכך . כשר. אם היו השפודיז כשו. אם היו השפודין נתונין לאורך בשתי נותן הסכך הכשר על גבן לרוחב הסוכה בערב. ת"ש שיירה שחנתה בבקעה והקיפוה גמלים או באוכפין כו׳.

א) דברי רבינו ז"ל וגירסתו יתפרשו ע"פ התוס' כאן בד"ה רש"י גרים ע"ש.

שת. רבניין קדושין שם. מכרת כריתות. דהי מלי למכתב ספר כרת דמשמע ספר כורקה, והך דרשא אחרימי מיימורא דלישלא (קדושין שם. פרוץ כעומד. לענין מחילות שבת אימתר, מחילה שנעשית בספין רחבין . זהלי הדן ספר כרת דמשמע ספר כורקה, והך דרשא אחרימי מיימורא דלישלא (קדושין שם. פרוץ כעומד. לענין מחילות שבת אימתר, מחילה שנעשית בספון רחבין . זהלי הדן הספר לבו לונסות מחלה בסבר ונותנין פסל עליהן (שם). אם יש ריוח ביניהן כמותן. בין שפוד לשפוד על פני כולה דהוה ליה פרוץ כעומד (סובה מה). המקרה סובתר. כמו שאנו עשין שמסדרין כלונסות מחלה בסבר ונותנין פסל עליהן (שם). רוא אפשר לצמצם. קס"ד ויתן שם מחלה מות שבי היש משבר לצמצם. קס"ד היון שם מחלה מות שבי היות ביניתן בחלה הוא בשבר לצמצם. קס"ד היון שבי היותני על השפודים והאור יותר על השפודים (שם). והא אפשר לצמצם. קס"ד ההיו דקא מתרץ בנכנס ויולא הוא, סממל הוא בכנס ויולא, דאין דרך ללמלם ולכיון כמותן ממש לא פחות ולא יותר, ופרכין והא אם יתן דעתו לכך אפשר לצמלם, וקתני מעל הפסול ומבעלן (שם). פרון כעומד (שם מה). רבא אמר. אפילו במלמלם, ואם היו נחונים השפודין שתי, נותנן לקנים של סכך ערב, דעל כרתך אם אינו נותן כאשי הקנים על שפודין היי הן נופלין לארך, והלכך הוה ליה כשר מרובה על הפסול ומבעלן (שם).

כד: יומה יג. גיטיו כה: פג: ב) למיל ני מורה נוו ו) מורה טו., ו) [דף כג: כד.], ה) וירמיה לון. ע) ודברים כדן. י) ודף דף קכח. ד"ה ונתן וכו'], ט ושמא אפ"ה אין זה כריתות כיון דבשעת גירושין אינו יודע שימות אביה קודם [ת"י], מ) ועי׳ תוס׳ סוכה כד: בד״ה על מנת], נ) [דף ה: ד"ה

הגהות הב"ח (ħ) תום' ד"ה ור' יוסיהגלילי נפקא ליה מכרת:

מוסף רש"י פסין לביראות. דתנן (לקמן יז:) עושין פסין לביראות ארבעה דיומדיו לבור שברשות הרצים והבור עמוק עשרה דהוא רה"י ואין יכול למלאות ממנה אלא אם כן מוקף מחילות ומפני בהמות עולי רגלים החירו המחילות בארבעה דיומדיו לארבע פיאות. ואמר ר' מאינ דלא עבדין חדא מהנך בבעלי חיים (טוכה כג.). ולא גולל לקבר. כלומר אם עשאוהו כיסוי לארונו של מת אין שם גולל עליו לטמא, דאמרינן בבהמה המקשה דגולל מטמא במגע ובמשא ובאהל, דתניא (חולין עב.) על פני השדה (הוגין עב:) על פל הסלה לרצות גולל ודופק (סוכה בג.). מניין לרבות כל דבר. לכותבו עליו כגון לוח עץ ועלה זית (סוכה כד:). ת"ל וכתב לה מכל מקום. מדלה כתב ונתן . **ספר כריתות בידה** (גיטין כא וכעי"ז סוכה כד:). ורבנן מי כתיב בספר. דהחי ספר קלף הוא (סובה שם) משמע יכתוב בקלף ומלית למימר דכי רבי מוכתב לה דומיה לפי לפי לווכנוב פט לולים דקלף הוא דרכי (גיטין שם). לספירות דברים בעלמא הוא דאתי. אין זה קלף ואין הכתוב מדבר שיהא נכתב עליו אלא דברי הגט קרוי ספר, ספירת דברים, כריתות דברים שיהו כורתין ומפריד ביניהם (סוכה שם) אין זו אלא וכתב דברי כריתות ועל כל מה דבעי ליכתוב (גימין שם ליתן לה כסף לשם גירושין ולומר הרי את מגורשת בו, כדרך שנתן בקידושין ואמר הרי את מקודשת בו (טובה שם). הואיל ואיתקש יציאה להויה. וילאה מכימו והלכה והיתה לאיש אחר הריה בכסף. הויה, קדושין שמהוה בהן עלמה לבעל (גיטין שם) כשמחוה עלמה לאיש אפשר בכסף, כדנפקא לן בקדושין (ב.) קיחה קיחה ק כקוופן (כ.) ה..., משדה עפרון (סוכה שם). לדבר הכורת בינו לבינה. שתהא ספירת דברים כורתת ביניהם ולא יהא תנאי האוגדם יחד (סוכה שם) שלא יהא בו תנאי המקשרן יחד אלא תנאי הכורת ומבדיל ביניהם (גיטין שם). לעולם אין זה כריתות. דכל ימיה השורה בו שמחמתו לריכה לעמוד שלא לילך (סוכה שם ובעי"ז קדושין ה.). כל שלשים יום הרי זה כריתות. דיכול לבא לידי הפרדה לסוף שלשים, הלכך מעכשיו מותרת לינשל מן התורה (פוכה שם, וכעי"ז קדושין שם) והיל